

وداع

نمایشنامه

(با موضوع دفاع مقدس)

نویسنده: محمد بکرانی

www.ketab.ir

سرشناسه: بکرانی، محمد، ۱۳۶۲-

Bokrani, Mohammad, 1983-

عنوان و نام پدیدآور: وداع: نمایشنامه) با موضوع دفاع مقدس / (نویسنده محمد بکرانی؛] به سفارش [بنیاد حفظ آثار و نشر ارزشهای دفاع مقدس،

اداره کل حفظ آثار و نشر ارزشهای دفاع مقدس استان خراسان شمالی.

مشخصات نشر: بجنورد: بنیاد حفظ آثار و نشر ارزشهای دفاع مقدس، اداره کل حفظ آثار و نشر ارزشهای دفاع مقدس استان خراسان شمالی،

نشرمعبّر، ۱۴۰۰.

مشخصات ظاهری: ۲۷ ص. ۱۹×۹/۵ س.م.

شابک: ۲۰۰۰۰۰ ریال 9-44-6526-622-978

وضعیت فهرست نویسی: فیا

موضوع: نمایشنامه فارسی -- قرن ۱۴

موضوع: Persian drama -- 20th century

شناسه افزوده: بنیاد حفظ آثار و نشر ارزشهای دفاع مقدس، اداره کل حفظ آثار و نشر ارزشهای دفاع مقدس استان خراسان شمالی.

شناسه افزوده: بنیاد حفظ آثار و نشر ارزشهای دفاع مقدس، اداره کل حفظ آثار و نشر ارزشهای دفاع مقدس استان خراسان شمالی، نشرمعبّر

رده بندی کنگره: PIR۸۳۳۵

رده بندی دیویی: ۶۵/۲۸۱

شماره کتابشناسی ملی: ۱۴۸۸۲۹۴

وداع/ نمایشنامه/ ادبیات اداره کل حفظ آثار و نشر ارزشهای دفاع مقدس خراسان شمالی

نویسنده: محمد بکرانی

طراح جلد: توحید اعزازی

ناشر: معبر

سال و نوبت چاپ: اول ۱۴۰۰

تیراژ: ۱۰۰۰

قیمت: ۲۰۰۰۰ تومان

شابک: ۹-۴۴-۶۵۲۶-۶۲۲-۹۷۸

مرکز پخش: مرکز فرهنگی و باغ موزه دفاع مقدس خراسان شمالی

تلفن: ۰۵۸۳۳۷۴۰۳۸

مقدمه

نگاه به تئاتر خیابانی بدون تأمل در تئاتر از منظر جامعه‌شناسی، راه به جایی نخواهد برد. قابلیت تئاتر به عنوان روش یا ابزاری در انجام تحقیقات اجتماعی است. دگرگونی‌های شدید اجتماعی در قرن بیستم، باعث ایجاد انواع و اقسام نمایش‌های خیابانی شد. از جمله جنگ جهانی اول و دوم، استقلال سیاهان، جنبش‌های فلسفی، زندگی مدرن در عصر حاضر، جایگاه خاصی در کشورهای آمریکا، شوروی، ایتالیا، فرانسه و آلمان را به وجود آورد. می‌توان ادعا کرد در هیچ دوره‌ای از تاریخ، به اندازه‌ی قرن بیستم، نمایش تحت تأثیر نظریه و تکنیک‌های مختلف قرار نگرفته است. در دوره معاصر، طیف گسترده‌ای از نمایش‌های میدانی از درآمیختن با فلسفه‌ها و ایدئولوژی‌های متفاوت، ویژگی‌ها و شکل‌های گوناگون به خود گرفته‌اند. در دهه‌های اول قرن، «آنتون آرئو» از طریق حرکت، ایده‌ی نمایش جمعی را پیشنهاد کرد. مهمترین اصل در این نمایش یکی شدن تماشاگر به معنای آیینی آن بود تا همگی بتوانند به

قلمروهای جدیدی از رؤیاها و آرزوهای انسانی دست
یابند. این نظریه باعث پیدایش شیوه‌های تجربی بسیار
متفاوتی، در دهه‌های میانی قرن، به خصوص دهه‌ی ۱۹۶۰
شد و نوعی تئاتر میدانی را شکل داد.

جریان نمایشی دیگری که تحت تأثیر انگیزه‌های سیاسی
و اجتماعی پا گرفت و در برداشتن دیوارهای بین تماشاگر و
نمایشگر اصرار می‌ورزید نمایش میدانی نام گرفت، اما
گستره‌ی فعالیت آن فقط خیابان نبود، بلکه هر مکانی که
می‌شد مردمی را به دور هم جمع کرد محل اجرای آن شد
و خود شیوه‌های اجرایی دیگری را در پهنه نمایش پدید
آورد. این نوع تئاتر به عنوان گونه‌ای نمایشی در قرن بیستم
به ثبت رسید.

در نمایش میدانی که از اوایل قرن بیستم شکل گرفت
واقعیت‌های زندگی عادی و روزمره‌ی انسانی تجزیه و
تحلیل شد و با وام‌گیری از زندگی سعی شد به جای این که
انسان را در ارتباط با کلیت‌ها قرار دهد، انسان را با واقعیت-
های موجود درگیر کند. نمایش میدانی هنری است متعهد،
مبتنی به یک اصل جامعه شناختی که این خصوصیت،

مستلزم تحلیل، تحقیق و مطالعه اجتماعی و سیاسی و اعتماد به صحت دریافت‌های اجتماعی است.

نمایشگران همواره درگیر مسائل جامعه و جهان بوده‌اند. پیدایش مکاتب گوناگون تئاتری مانند رمانتیسم، واقع‌گرایی، واقع‌گرایی اجتماعی، واقع‌گرایی انتقادی اجتماعی، تئاتر سیاسی، تئاتر روانی، تئاتر حیرت، تئاتر مستند، تئاتر ایماژی، تئاتر مستمیدگان و... گواه صادقی بر این ادعاست. هر یک از این مکاتب تئاتری به گونه‌ای از ستیز انسان با مسائل و مشکلات جامعه سخن می‌گویند و هر یک از آنها نیز راه حل‌های متفاوتی ارائه می‌دهند و با اینکه به طرح مسئله بسنده می‌کنند.

محمد بکرانی

زمستان ۱۳۹۹